

Sygn. akt V C 398/13

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 marca 2014 r.

Sąd Rejonowy w Trzebnicy V Zamiejscowy Wydział Cywilny z siedzibą w Miliczu

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Grażyna Wójcik

Protokolant: Agnieszka Hasiak

po rozpoznaniu w dniu 14 marca 2014 r. w Miliczu

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Finanse I (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w K.

przeciwko K. T.

o zapłatę

I. oddala powództwo;

II. kosztami postępowania obciąża stronę powodową w zakresie przez nią poniesionym.

Zarządzenia:

1. odnotować;

2. odpis wyroku doręczyć:

- pełnomocnikowi strony powodowej z pouczeniem o apelacji;

- pozwanemu z pouczeniem o sprzeciwie i o treści art. 344 § 2 k.p.c.

3. kal. 14 i 21 dni.

4. po prawomocności akta odłożyć do archiwum.

M., dnia 14 marca 2014 r.

Sygn. akt V C 398/13

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) Finanse I (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w K., działając przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, w dniu 3 lipca 2013 r. skierowała do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym i wniosła o orzeczenie nakazem zapłaty, by pozwany K. T. zapłacił stronie powodowej kwotę 19.608,67 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP liczonymi od dnia wniesienia pozwu, tj. od 3 lipca 2013 r. do dnia zapłaty.

Ponadto wniosła o zasądzenie na jej rzecz zwrotu kosztów sądowych w kwocie 246,00 zł, kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz zwrotu innych kosztów w wysokości 4,43 zł.

W uzasadnieniu wskazała, że w dniu 21 października 2008 r. pozwany i Bank (...) S.A. we W. zawarli umowę bankową o nr (...), na podstawie której pozwany otrzymał określoną w umowie kwotę pieniężną, jednocześnie zobowiązując się do jej zwrotu na warunkach określonych w tejże umowie. Pozwany nie wywiązał się z przyjętego na siebie zobowiązania, wobec czego bank w dniu 13 kwietnia 2012 r. wypowiedział przedmiotową umowę, a niespłacona kwota należności głównej stała się wymagalna wraz z kwotą odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia. Następnie przedmiotowa wierzytelność na skutek umowy przelewu wierzytelności zawartej w dniu 24 czerwca 2013 r. została zbyta na rzecz strony powodowej. Powodowy fundusz dodatkowo wyjaśnił, że na zobowiązanie strony pozwanej składają się: należność główna w wysokości 14.733,67 zł, skapitalizowane odsetki karne naliczone za opóźnienie w spłatach zobowiązania przez pierwotnego wierzyciela w wysokości 3.777,88 zł, odsetki umowne naliczone przez pierwotnego wierzyciela do dnia cesji wierzytelności w wysokości 1.038,35 zł oraz odsetki umowne naliczone od dnia następnego po dniu cesji wierzytelności do dnia 2 lipca 2013 r. w wysokości 58,77 zł.

Postanowieniem z dnia 5 lipca 2013 r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny wobec stwierdzenia braku podstaw do wydania nakazu zapłaty, przekazał rozpoznanie sprawy tutejszemu Sądowi.

Strona powodowa w dniu 10 września 2013 r. uzupełniła braki formalne pozwu, a w piśmie procesowym z dnia 5 listopada 2013 r. podtrzymała swoje żądanie w całości.

Pozwany – prawidłowo wezwany - nie stawiał się na rozprawę, nie złożył odpowiedzi na pozew ani nie żądał rozpoznania sprawy pod jego nieobecność.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 21 października 2008 r. pozwany K. T. zawarł z Bankiem (...) S.A. we W. umowę o kredyt gotówkowy o nr (...) opiewającą na kwotę 25.000 zł. Strony ustaliły spłatę kredytu w 72 miesięcznych ratach.

(dowód : umowa kredytu nr (...) k. 26-28)

W dniu 24 czerwca 2013 r. Bankiem (...) S.A. we W. zawarł ze stroną powodową (...) Finanse I (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w K. umowę sprzedaży wierzytelności.

(dowód: umowa sprzedaży wierzytelności z 24.06.2013 r. k. 20-25)

Sąd zważył co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

W obecnym kształcie procesu cywilnego ustawowo podkreślono jego kontrydyczny charakter, czego potwierdzeniem są regulacje zawarte w art. 232 k.p.c. oraz w art. 6 k.c. Ciężar dowodu spoczywa na stronach postępowania. To one są dysponentem toczącego się procesu i od nich zależy jego wynik. Mają obowiązek przejawiać aktywność, w celu wykazania wszystkich istotnych okoliczności i faktów, z których wywodzą skutki prawne. Zatem w rozpatrywanej sprawie na stronie powodowej ciążył obowiązek wykazania zasadności powództwa i wysokości dochodzonego roszczenia.

Strona powodowa swoje roszczenie wywodziła z treści przepisu art. 509 k.c., dotyczącego umowy przelewu wierzytelności. Pamiętać należy, że warunkiem otrzymania należności przez nabywcę długu jest udowodnienie, że takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi. Strona powodowa formułując żądanie w niniejszej sprawie zaoferowała jako materiał dowodowy dokumenty w postaci umowy sprzedaży wierzytelności, umowy o kredyt gotówkowy oraz częściowy wykaz wierzytelności.

W ocenie Sądu przedłożone przez powoda dokumenty są niewystarczające dla uwzględnienia żądania. Przede wszystkim wskazać należy, że w oparciu o zaofiarowane dokumenty nie można stwierdzić, że doszło do skutecznego przelewu dochodzonej wierzytelności w stosunku do pozwanego na rzecz strony powodowej. Nie wynika to bowiem bezpośrednio z treści umowy sprzedaży wierzytelności, a dołączony do pisma strony powodowej z dnia 5 listopada 2013 r. wyciąg z wykazu wierzytelności obejmujący roszczenie względem pozwanego nie jest w żaden sposób opisany ani zatytułowany. Nie wiadomo zatem czy jest on integralną częścią umowy cesji, na którą powołuje się strona powodowa. Sama umowa sprzedaży wierzytelności świadczy tylko o zawarciu takiego kontraktu, ale nie pozwala ustalić jakie konkretnie wierzytelności zostały przeniesione na stronę powodową. Niezależnie od powyższego strona powodowa nie zdołała wykazać wysokości przysługującej jej wierzytelności, w tym roszczeń odsetkowych. Nie udowodniła bowiem czy i kiedy doszło do wypowiedzenia umowy kredytowej - choć na taką okoliczność powoływała się w uzasadnieniu pozwu. W konsekwencji nie wiadomo z jakim dniem zadłużenie stało się wymagalne. Nie jest w tym zakresie wystarczający wyciąg z wykazu wierzytelności i to nie tylko z powodów wskazanych wyżej, ale również z tego względu, że jego forma nie pozwala na ustalenie, czego dotyczą poszczególne kwoty przypisane do nazwiska pozwanego.

Zgodnie z art. 339 k.p.c., jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny, przy czym w takim wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. W niniejszej sprawie - w świetle powyższych rozważań - takie wątpliwości zachodziły, co obligowało Sąd do przeprowadzenia postępowania dowodowego, które jednak nie pozwoliło uznać dochodzonego żądania za wykazane.

Z tych względów orzeczono w pkt I sentencji wyroku zaocznego o oddaleniu powództwa w całości.

Konsekwencją powyższego jest rozstrzygnięcie o kosztach postępowania zawarte w pkt II sentencji wyroku, które znajduje oparcie w treści przepisu art. 98 § 1 k.p.c.

Zarządzenia:

1. odnotować;
2. odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi strony powodowej – r.pr. K. J. - G.;
3. kal. 14 dni;
4. po prawomocności akta odłożyć do archiwum.

M. dnia 24 marca 2014 r.